

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ ВЪВ ВЛАКА

chitanka.info

Натъпкан третокласен вагон. Всички места по скамейките са заети, в коридорите — натрупани куфари, сандъчета, вързопи, хора. В едно от откритите отделения се води оживен разговор. Тук всички пътуват за близкия панаир и са весели.

По едно време до края на скамейката се изправя пълен, едър мъж, с калпак и гъсти мустаци, бави се минута-две, оглеждайки за място, и отминава. Другите не го виждат и продължават разговора си. Две войничета в отпуск разправят за казармата. До тях, в ъгъла, една пременена селянка, млада, но жълта и състарена, е разкопчала пазва и кърми пораснало мускоревото дете, със сребърна пара на шапчицата. Срещу нея седи мъжът ѝ, също пременен висок момък с керемидено лице, остра като слама коса и от време на време се изкикотва. Потсам една бабичка от града с малки като карфици очички, скрила ръце под черен шал, и внучката ѝ, шест-седемгодишно момиченце в тиролска рокличка, седят на края на скамейката като на тръне и мълчат.

Влакът фучи, слънцето промушва широки ленти прах през прозорците, войниците смучат ментови бонбони и викат, за да се чуят. До тях един нисък посивял мъж, небръснат, с дигнати на чело очила, държи на коленете си кошница, пълна с червени и сини съновници, и ги предлага на компанията. На самия край на скамейката се е сгушил някакъв безцветен човек в полуселско-полуградско облекло, цялото в крпки, изнищено по ръбовете, като че ей сега ще се разшире и смъкне от снагата му. Той не участва в разговорите, но слуша, усмихва се, подсмърча и бърше с длан зачервения си хремав нос. До нозете му е сложена избеляла селска торбичка.

След няколко минути едрият мъж се връща и отново застава между скамейките, оглеждайки надълго и без стеснение всички, един по един. Грамадната му фигура закрива прозореца. Между устните му стърчи кибритена клечка, под избръснатото меснато лице грее син галузник. Ръцете му са изумително уродливо къси. Едната е пъхната в хоризонталния джоб на панталона, другата държи тънка обелена пръчица, с която потупва единия си ботуш. Хората в купето го поглеждат нехайно и обръщат глави. Мъжът събира вежди, насочва погледа си към свития в края човек и съвсем неочаквано го потупва по гърба с пръчицата. Оня дига лице нагоре, към изправената до него грамада, и на лицето му е все тая смътна, пребитата усмивка.

Другият бързо, господарски кима, посочва с пръчицата към прозореца и казва:

— Ставай!...

Човекът още не може да разбере. Някои от спътниците се извърщат.

Мъжът отново — и по-ясно — го потупва с пръчицата и вече нетърпеливо повтаря:

— Ставай де!...

И онзи става. Взема торбичката, отива до преградата и се изправя облегал. Другият веднага сяда на мястото му, побутва момиченцето към бабичката, разкрачва се, изплюва с шум кибритената клечка. Всички наоколо гледат изненадани тая бърза сцена. Търговецът на съновници се размърдва, поизкашля се, казва сам на себе си — „хм“! — и после се обажда:

— Ей, друже, ами сега тоз човек, тъй да се каже, де ще седне?...

Примигва няколко пъти и добавя:

— Че то, туй място, тъй да се каже, си е негово.

Новодошлият го изглежда продължително, но не го удостоява с отговор. Изважда от горния джоб на сетрето си овален бележник и почва да смята нещо.

Пътният книжар още веднъж махва с глава учудено — „хм!“ — и се обръща към другите. Войниците си смигат ухилени, младият селянин отсреща се кикоти високо. Само момиченцето, притиснато от големия мъж, го гледа уплашено и с омраза.

Влакът спира на малка станция, потегля отново. Новодошлият прибира тефтерчето, поглежда селянина отсреща и го пита:

— Ти отде беше? Не си ли от Равнец?...

— Т-ц! Не сме! Ние сме от Кладнево!...

— Аха!... Е, как са там прасетата? Цените де? Живо тегло?...

— Че не мога ти каза... Ний такваз стока не въдим...

Мъжът презрително свива очи и се извърща. Погледът му се спира на онзи сиромас, чието място бе взел. Съсредоточен, зает с някаква своя мисъл, той го гледа, като че едва сега го вижда, и казва:

— Май ти си от Равнец? Как са цените?...

От лицето на човека мигновено изчезва плахото изражение, сменя се с любезност, с пълна готовност да му услужи и той бързо отвърща:

— А бе как са... Дигат се, дигат. Всеки ден кръстосват калаузи...
И почва подробно, надълго да обяснява.

Скоро в разговора се намесва и търговецът на съновниците, и войниците, и селянинът и след няколко минути, беседата се подновява, сега вече оживена и обща, като че нищо не се е случило.

1939

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.